

—*Però els va recuperar?*

—Després de moltes indagacions vaig trobar-los tots tres: un a Fuenterrabia (Guipúzcoa), l'altre a València i el tercer a Barcelona, però amb molts desperfectes i faltant-els-hi peces primordials, pel que varen precisar d'una reparació a fons.

—*I del temps del “gasògeno”, quin record en guarda?*

—No gaire bo, doncs per portar auto, a més de xofer s'havia de ser fogonaire i resultava una feina molt pesada, a més de que el viatgers eren mal servits pels molts inconvenients que originava.

—*Durant tants anys, hi ha hagut alguna interrupció del servei?*

—A part que durant la guerra el servei era molt irregular degut a l'escassetat de gasolina, només recordo d'alguna nevada que l'hagi paralitzat, com per exemple la del passat Nadal

—*Algun accident que hagi tingut, durant aquests anys?*

—L'únic que es pot considerar greu va ser el que va sofrir un dels autos, que anava desocupat i conduït pel Sr. Feliu Roura (e. p. d.), a les immediacions de Can Unó, al tirar-se-li a sobre un ciclista per causes que no es varen poguer comprovar, doncs va morir als pocs moments. El disgust i desesperació d'en Feliu va ser enorme, però, naturalment, cap mena de responsabilitat va recaure sobre d'ell, doncs no tenia ni mica de culpa.

Amb la tartana n'havia tingut un de bastant espectacular, encara que, gràcies a Déu, no va ésser greu. Es va espantar el cavall a l'arribar al crus de Lliçà i va volcar daltabaix del marge que hi ha l'esquerra, però tothom es va poguer aixecar pel seu propi esforç.

Apart dels indicats i d'algun “susto” o xafada de dits a les portes, puc dir que no n'he sofert cap més.

—*Recorda quins eren els passatgers?*

—Algun sí: la Sra. Marieta, la “Maca”, la “Ribaforta”..., que eren de les més asidues clients, i algun altre que no recordo.

—*Algun cas de catàstrofe en què s'hagi precisat dels seus autos?*

—Potser aquí podríem dir que, quan l'incendi del bosc de Rosàs —el dia de St. Jaume de 1934— varen servir per portar gent a apagar foc, doncs era molta la quantitat de voluntaris i convenia anar-hi de pressa.

—*Actualitzant una mica la cosa, no creu que els horaris tindrien d'amotllar-se una mica més a les circumstàncies del temps present?*

—No dubto que uns altres horaris beneficiarien a més gent, sobretot als que van de compres o a col·legi, però també hi ha alguns treballadors que els hi van bé els actuals i, per ara, no m'atreveixo a modificar-los.

—*Tot i considerant les seves raons, crec que això mereix un estudi a fons.*

Per acabar, doncs no disposem de més espai, recorda alguna anècdota o cas curiós que li hagi ocorregut?

—N'hi haurien una infinitat per contar, però ara no em vénen a la memòria.

Potser farà gràcia saber que, al principi i ja que —com he dit abans— no hi havia pont a l'entrada de Granollers, alguna vegada em vaig trobar que ni el cavall ni els passatgers s'atrevien a passar la riera, i els vaig passar a coll... el cavall no, eh!

—*Aquesta sí que és bona. Ja seria el “colmo”.*